

pet for alle andre Rørelser end saadanne, der tri-
vedes i Skyggen og opelskedes af den barske Vind,
føjte han sig næsten tilbagestødt af hendes sol-
modnede Elskov. Han kunde sidde halvt forlegen
under hendes ubeherskede Kærlighedsudbrud og
var i det hele mangan Gang en ret kejtet Elsker.

En Dag, da de sad ene i Mørkningen, lagde Ja-
kobe Armene om hans Hals og sagde:

„Har du rigtig tænkt paa, Per, at du endnu al-
drig har sagt mig, at du elsker mig?“

„Men du veed det jo.“

„Jamen det er mig ikke nok. Jeg vil høre dig
sige det. Jeg maa dog i det mindste een Gang
høre, hvordan det lyder, naar min Kæreste siger
mig, at han elsker mig. — Gør det nu, Per!“

„Men, kære, jeg har da virkelig ofte sagt dig,
at — —“

„Ikke med de Ord, Per! Og det er netop dem,
jeg vil høre. Husk paa, at det er de tre Ord, vi
Kvinder hører lyde for vort Øre Dag og Nat, vaa-
gen og i Drømme, lige fra vi kommer hjem fra
vort første Bal. Sig dem, Per! Skal jeg hjælpe dig!
Hør da — nu gentager du mine Ord, saa bliver
det ovenikøbet en gensidig Bekendelse — Altsaa:
Jeg —“

„Jeg,“ gentog han.

„Elsker —“

„Nej, det er virkelig for dumt, Jakobe,“ ind-
vendte Per, rød i Hovedet af Flauhed, og holdt
Haanden for hendes Mund. Og da hun vedblev
at tigge, gjorde han sig vrede og frigjorde sig for
hendes Arm.

Dag, saa lettet han ofte følte sig, naar han om
Aftenen, efter den sidste, stormfulde Afsked ude
i Forstuen, kom ud paa Gaden og tændte sig en